

Fetiță Care a Salvat CRĂCIUNUL

MATT HAIG

ilustrații

CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză

CRISTINA JINGA

nemi

Fetița care a salvat Crăciunul

are știi cum funcționează magia?

Acea magie care îi face pe reni să zboare pe cer? Cea care-l ajută pe Moș Crăciun să călătorescă prin toată lumea într-o singură noapte?

Cea care poate opri timpul în loc și îți poate indeplini visurile?

Cu speranță.

Așa funcționează.

Fără speranță, n-ar exista magie.

Nu Moș Crăciun, Blitzen sau vreunul dintre ceilalți reni fac magia posibilă în noaptea de Ajun.

Ci orice copil care vrea și își dorește ca ea să se petreacă. Dacă nimeni nu și-ar mai dori-o, n-ar mai fi nicio magie. Și pentru că noi știm că Moș Crăciun vine în fiecare an, acum știm că magia - cel puțin, un anumit fel de magie - este reală.

Însă nu aşa au stat lucrurile dintotdeauna. A fost odată un timp, mai înainte de șosetele pline de daruri și dimineațile de Crăciun petrecute desfăcând, cu emoție, hârtiile în care sunt învelite cadourile. Un timp cu adevărat nefericit, când foarte

puțini copii aveau vreun motiv să credă, totuși, în magie.

Iată de ce, în prima noapte în care Moș Crăciun s-a hotărât să le dea copiilor un motiv de bucurie și de a crede în magie, a avut foarte mult de lucru.

Jucăriile erau în sacul lui, sania și renii erau gata, însă când a pornit în zbor din Elfhelm, a simțit că nu era destulă magie în aer. A călătorit prin Aurora Boreală, dar aceasta abia dacă lumina. Iar motivul pentru care magia era atât de slabă era că nu exista prea multă speranță în ea. La urma urmelor, cum ar putea să spere un copil în magie, dacă n-a cunoscut-o niciodată?

Așadar, prima vizită a lui Moș Crăciun era cât pe-aci să nu se întâmpile. Și dacă a existat totuși, a fost datorită unui singur lucru. Mai exact, a unui singur copil. O fetiță din Londra care credea cu toată ființa ei în magie. Și care spera și tot spera zi de zi la un miracol. Ea a fost copilul care a crezut în Moș Crăciun mai înainte de oricine altcineva. Și ea a fost cea care l-a ajutat pe Moș Crăciun, chiar atunci când renii lui începuseră să se poticnească, fiindcă speranța ei imensă, pe când stătea întinsă în pat în Ajunul acelui Crăciun, a adus o lumină pe cer. I-a dat lui Moș Crăciun un țel, o direcție. Iar el a urmat raza aceea subțire de speranță tot drumul

Respect pentru oameni și cărti

până la numărul 99, de pe Strada Haberdashery,
din Londra.

Și odată ce a ajuns, și odată ce a așezat un ciorăpel plin de jucării la picioarele patului ei care forfotea de ploșnițe, speranța a crescut. Magia era acolo, în lume, și s-a răspândit prin visele tuturor copiilor. Dar Moș Crăciun nu se putea păcăli singur. De n-ar fi fost acel unic copil, fetița de opt ani pe nume Amelia Wishart, care sperase atât de mult ca magia să fie adevărată, Crăciunul n-ar fi avut loc niciodată. Da, desigur, a fost nevoie de elfi, de reni, de atelierele harnice și de toate celelalte, dar ea a fost singura care-l salvase.

Ea a fost primul copil.

Fetița care a salvat Crăciunul.

Iar Moș Crăciun n-avea s-o uite niciodată...

Un an mai târziu...

DRAGĂ Moș Crăciun,

Salutare, numele meu e Amelia Wishart.

Am nouă ani și locuiesc pe Strada

Haberdashery, la numărul 99, în Londra.

Asta știi, pentru că ai mai fost pe aici. Anul trecut. Când mi-ai dat cadouri. A fost foarte drăguț din partea ta. Întotdeauna am crezut că lucrurile magice sunt cu puțință, chiar dacă vremurile sunt grele, așa că a fost minunat să văd că e adevărat.

* @ IȚI MULTUMESC! *

Cum spuneam, locuiesc cu mama mea,

Jane, și cu pisoiul meu, căpitanul

Funingine. L-am găsit pe căpitanul

Funingine pe horn. Știi, horurile rareori

sunt drepte de sus până jos. Adesea au și cotitură. L-ai cunoscut? E grozav.

Dar uneori fură sardine de la pescărie și se încadera cu pisoi vagabonzi și eu cred că se crede căine.

Stiu că ești ocupat, așa că o să îți spun, pe scurt,
ce mi-ar plăcea de Crăciun. Mi-ar plăcea:

1. O perie nouă de curătat horurile. *

2. Un titirez.

3. O carte de Charles Dickens (autorul meu preferat).

4. Să se facă mama bine.

Numărul 4 e chiar important. E mai important decât numărul 2. Poți să păstrezi titirezul.

Intr-adevăr, a fost un lucru magic să mă trezesc cu toate acele cadouri, anul trecut.

Mama era casar, iar acumă m-am făcut și eu casar. Ea nu mai poate urca pe horuri, acum.

Nu mai poate face nimic, decât să zacă în pat și să tușească. Doctorul spune că numai un miracol ar mai vindeca-o. Dar miracolele au nicio magie, nu-i așa? Iar tu ești singura persoană despre care știu că poate face magia posibilă. Deci asta e tot ce vreau.

Vreau să fac din nou bine pe mama, până nu e prea târziu.

Asta e principalul lucru pe care îl cer. *

A ta credincioasă,

Amelia.

os Crăciun împături scrisoarea Ameliei și o puse în buzunar.

Porni la drum, traversând Câmpul Renilor acoperit cu zăpadă, trecând pe lângă lacul înghețat și plimbându-și ochii peste priveliștea tihnită a satului Elfhelm. Pe Strada Principală, se vedea Primăria de lemn, Prăvălia de Saboți, Banca de Ciocolată și cofetăria Budincă de Crăciun, care mai avea o oră până deschidea, apoi Școala Dibăciei, Universitatea Meșteșugului Avansat de Construire a Jucăriilor și, pe Strada Vodol, impunătoarea (după standardele elfilor) clădire de birouri a ziarului *Zăpada Zilei*, cu zidurile sale de turtă dulce armată, strălucind portocaliu în lumina limpede a dimineții.

În timp ce își croia drum cu greu prin nămeți, îndreptându-se spre apus, către Atelierul de Jucării și, dincolo de acesta, către Dealurile Împădurite ale spiridușilor, văzu un elf care purta o tunică și niște saboți maronii venind spre el. Elful purta ochelari și era un pic miop, așa că nu-l zărise pe Moș Crăciun.

- Salut, Humdrum! zise Moș Crăciun.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ELFHELM

Elful tresări, speriat.

- O, sa-salut, Moș Crăciun! Îmi cer scuze. Nu te-am văzut. Tocmai am ieșit din schimbul de noapte.

Humdrum era unul dintre cei mai harnici munclitori elfi de la Atelierul de Jucării. Un elf ciudătel și nervos, dar care lui Moș Crăciun îi plăcea mult. În calitatea sa de Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, era un membru foarte ocupat al atelierului și nu se plângea niciodată că muncea și peste noapte.

- E totul în regulă la atelier? îl întrebă Moș Crăciun.

- O, da. Toate jucăriile care se învârt, se învârt, iar jucăriile care sar, sar. A fost o mică problemă cu niște mingi de tenis, dar am rezolvat-o noi. Acum sar mai mult ca oricând. Copiii oamenilor o să le adore.

- Splendid! zise Moș Crăciun. Păi, atunci, du-te acasă și odihnește-te. Și urează-le lui Noosh și Micului Mim „Crăciun fericit“ din partea mea.

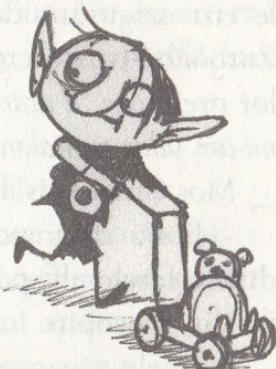
- O să le transmit, Moș Crăciun. O să fie foarte încântați. Mai ales Mim. Noua lui pasiune este un joc de puzzle cu chipul tău. Jiggle, meșterul de jocuri puzzle, i l-a făcut special.

Moș Crăciun se îmbujoră.

- Ho, ho... Crăciun fericit, Humdrum!

- Crăciun fericit, Moș Crăciun!

Și, tocmai când își luau la revedere, amândoi simțiră ceva. O ușoară clătinare a pământului sub picioarele lor, ca un cutremur mic. Humdrum se gândi că poate i se păruse din cauza oboselii. Moș Crăciun se gândi că poate i se păruse, datorită entuziasmului și agitației pentru ziua cea mare și noaptea care-l așteptau. Prin urmare, niciunul nu comentă.

Atelierul de Jucării

A

telierul de Jucării era cea mai mare clădire din Elfhelm, mai mare chiar și decât Primăria satului sau birourile ziarului *Zăpada Zilei*. Avea un turn înalt și o sală principală, ambele acoperite de zăpadă.

Moș Crăciun intră și văzu că pregătirile erau în toi.

Elffi voioși, cântând și râzând, testau pentru ultima oară jucările: scoteau capetele păpușilor, încercau titirezii, se legănau pe căluții-balansoar, citeau rapid cărtile de copii, culegeau mandarinele din mandarini, strângeau la piept jucările de strâns la piept, făceau mingile să sară... Muzica le era asigurată de trupa favorită din Elfhelm, Zurgălăii, care tocmai cântau una dintre melodiiile lor preferate, *E atât de aproape Crăciunul (De emoție, mi-am udat pantalonul)*.

Moș Crăciun își lăsa sacul jos, la intrarea în sală.

- Bună dimineața, Moș Crăciun! strigă una dintre fetele elf, pe nume Dimple, cu un zâmbet fericit și gropițe în obrajii.

Numele său era lesne de ținut minte, fiindcă făcea gropițe în obrajii ori de câte ori zâmbea,

adică tot timpul. Dimple stătea lângă Bella, scriitoarea de glume, care lucra la ultimul banc al anului și râdea singură, în timp ce ronțaia dintr-o plăcintă cu fructe confiate.

Dimple îi oferi lui Moș Crăciun niște bomboane cu mentă și când el ridică capacul bombonierei, un șarpe de jucarie țâșni dinăuntru.

- Aaah! exclamă Moș Crăciun.

Dimple se tăvălea pe jos de râs.

- Ho, ho, ho! râse și Moș Crăciun, încercând să fie și el amuzat. Câte din astea avem?

- Șaptezeci și opt de mii șase sute patruzeci și șapte.

- Foarte bine.

În clipa aceea, îl zăriră Zurgălăii din capătul celălalt al încăperii și numai decât schimbară melodia, începând să cânte *Eroul cu Haina Roșie*, care era un omagiu pentru Moș Crăciun. Nu era cea mai bună compoziție a Zurgălăilor, dar toți elfii începură să cânte cu ei.

Există un om, înveșmântat în roșu-aprins,
Ce are daruri pentru copiii care dorm, cuminți.
Un om înalt, cu părul nins și barba precum neaua,
Urechile rotunde și o inimă ca acadeaua.
Pe noi, elfii, ne-a învățat acest om bun
Că poți să faci oricare zi ca Ziua de Crăciun.

Libris

Respect pentru oameni și cărti

*Cu renii lui lumea străbate, prin nămeți,
Cadouri multe împărțind la fete și băieți.
Iar când speranțele și visele acestor omuleți
Ajung aici, plutind ușor, noi știm
Că trebuie să-i mulțumim...
Ei, cui? Născocitorului de sanie?
Nu!
Ci EROULUI CU HAINA ROȘIE!*

Când elfii izbucniră în urale, Moș Crăciun se simți un pic rușinat și, neștiind unde să se uite, se uită pe fereastră. Și atunci văzu pe cineva alergând prin zăpadă spre atelier. Nimeni altcineva nu-l mai observase, fiindcă nimeni altcineva nu era destul de înalt încât să vadă afară pe fereastră.

Nu era un elf, își dădu seama Moș Crăciun. Era chiar și mai mic. Prea ușor. Prea grațios. Prea cochet. Prea galben. Prea iute de picior.

Iar când înțelese exact cine era, îi ieși în întâmpinare.

- Mă întorc imediat,
minunații mei prieteni,
le spuse elfilor,
când muzica
se stinse.

Iată, sacul fără fund este *aici*, aşa că puteți începe să punеti jucăriile în el...

Când Moş Crăciun deschise uşa, mica făptură ajunsese deja în prag, cu mâinile în şolduri, aplăcată de mijloc și cu răsuflarea tăiată.

- Spiriduşa Adevărului! zise el, bucuros s-o vadă.

La urma urmelor, nu se întâmpla prea des ca vreun spiriduş să vină în Elfhelm.

- Crăciun fericit!

Ochii Spiridușei Adevărului, care oricum erau foarte mari, acum erau parcă și mai mari.

- Ba nu, zise ea, uitându-se la Moş Crăciun de la înălțimea genunchilor lui.

- Cum?

- Nu e un Crăciun fericit.

Spiriduşa Adevărului aruncă o privire în Atelierul de Jucării și, când văzu atâtia elfi, se zbârli un pic, fiindcă nu-i prea putea suferi și simțea cum începe s-o mănânce pielea.

- Am o haină nouă, zise Moş Crăciun. E chiar mai roșie decât cea de dinainte. Si ce zici de blănita cu care e garnisită? Îți place?

Spiriduşa Adevărului clătină din cap. Nu voia să fie nepoliticoasă, dar trebuia să-i spună adevărul.

- Nu, nu-mi place deloc. Arăți ca o tufă gigantică de mur pitic mucegăit. Dar nu asta-i important.